

fiskt mest givande exkursioner det någonsin varit mig förunnat att utföra i Östturkistan.

Hövdingarna och deras folk stå kvar på stranden och följa vår försvinnande flottilj med undrande och betänksamma blickar. Sannolikt tro de att vi äro vigda åt undergången. Men de följa oss också med förhoppningar, ty de hade enträget bett mig att inför regeringen i Nanking nedlägga deras böner om hjälp till den nyckfulla flodens betvingande och en radikal förbättring av irrigationen.

Knappt hade vi lagt ut förrän vi bevittnade den mest slående scenförändring i flodlandskapet! Vi glida mellan de sista levande poppeldungarna som resa sina vårgröna kronor över den förrädiska floden. I vår kosa åt sydöst synes icke *en* grönskande poppel mer. Övergången från skogsflod till ökenflod varar blott en krök. Sedan denna lämnats bakom oss, omgivas vi av naket, öde land, där floden håller sitt inträde i den flacka, gula Lop-öknen. Den blir bredare, väl 150 m., och grundare. Det största djupet under dagens färd uppgick till 4 m. Strandterrasserna äro skarpt avskurna och falla lodrätt mot floden. Sanddyner och tamariskoner äro kluvna av erosionen och tamarisk- och vassrötter hänga ned som gardiner i det svagt porlande vattnet. En gravlik tystnad omger oss. Den störes blott av ras, då hela block av sand och lera falla ned från strandkrönet. Vattnet, som i Kontje-daria var klart och ljusgrönt, blir nu grumligt och antar en grågrön ton, förorsakad av de ständiga rasen från stränderna. En liten dunge av döende popplar får nytt liv sedan